

РЕШЕНИЕ

№ 2157

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **76** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от Д. Д. Н. от [населено място], чрез адв. Ал. К. жалба срещу писмо изх. № 3356/29.10.2020 г., издадено от заместник на главния прокурор при ВКП, в което е обективиран отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, поискана от жалбоподателя със заявление вх. № 3356/15.10.2020 г.

В жалбата са изложени съображения за това, че подала заявление до ответника, с което поискала да ѝ бъде предоставена информация, посочена в две точки, свързана с предложенията на прокуратурата за промени в НПК от 14.10.2020 г. Ответникът отказал да предостави информацията, който мотивирал с това, че естеството на работа е такова, че не дава възможност на гражданите да изградят изводи за същинските правомощия на Прокуратурата на Р.Б., не съдържат обстоятелства, свързани с обществения живот в страната и не могат да послужат за повишаване на отчетността и прозрачността на прокуратурата. Счита, че заявената информация представлява обществена такава и не попада в изключенията, предвидени в закона, на основание които може да се откаже достъпа. Ответникът е задължен субект по ЗДОИ, а заявлението отговаря на изискванията на закона, посочена е предпочитана форма за предоставяне на информацията. Поисканата информация е от вида, даващ възможност на заявителя да си състави мнение относно дейността на задължения субект, което произтича от факта, че самият главен прокурор е обобщил и предоставил посочените експертни предложения и сравнителноправния анализ, което само по себе си означава,

че това е част от неговата дейност. Освен това намира, че е налице силен обществен интерес от получаване на информацията. Моли за отмяна на отказа, като ответникът бъде задължен да ѝ предостави поисканата информация.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Т., преупълномощен от адв. К., който поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. В представени писмени бележки доразвива съображенията си за незаконосъобразност на оспорения отказ.

Ответният орган - заместник на главния прокурор при ВКП, е представил преписката.

В съдебно заседание се представлява от юк К., която оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Посочва, че обществена информация е тази, която е свързана с правомощията и дейността на органа. Поисканите със заявлението документи не представляват обществена информация, тъй като не са от такова естество, че да дадат възможност на гражданите да си съставят мнение за правомощията на прокуратурата, не съдържат обстоятелства от обществения живот и не могат да послужат за повишаване на прозрачността в дейността им. Освен това, ако се приеме, че информацията е обществена, то същата няма самостоятелно значение.

СГП не взима становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Д. Д. Н. от [населено място] е подала заявление за достъп до обществена информация до Главния прокурор на Р. България, на 15.10.2020 г., с което е поискано предоставянето на следната информация:

1. Експертните предложения на прокуратурата за промени в НПК, представени на 14.10.2020 г. от прокурорите С. М. и К. Ф..
2. Сравнителния правен анализ, цитиран при представянето на посочените в т.1 предложения.

В заявлението е посочено, че желае на получи поисканата информация по електронен път на посочен имейл адрес

След постъпването на заявлението, ответникът заместник на главния прокурор при ВКП се е произнесъл с акт, изх. № 3526/29.10.2020 г. – ГП, с който е отказал да предостави поисканата информация, тъй като същата не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2 ЗДОИ. Експертното предложение на главния прокурор не е акт по изпълнение на функциите на главния прокурор, а има за цел да посочи проблемите и трудностите в прилагането на действащия процесуален закон, констатирани от прокурорите и подкрепени със становища на представител на научната общност с експертен опит на високо ниво. Сравнителният анализ пък е изготвен по възлагане на прокуратурата от външен експерт, ползва се със защитено право и не би могъл да бъде определян като обществена информация.

Писмото е връчено на жалбоподателя на посочената електронна поща, предвид изрично заявената му воля, на 29.10.2020 г.

Видно от заповед № РД-04-208/12.06.2020 г., главният прокурор на Р. България е определил К. Ф. – заместник на главния прокурор при ВКП да взема решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация,

създавана и съхранявана от ВКП.

Жалбата срещу писмото е подадена чрез органа на 31.12.2020 г., с п.к. от 29.12.2020 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е писмо с изх. № 3526/29.10.2020 г. – ГП, обективиращо отказ на заместник на главния прокурор при ВКП да предостави достъп до обществена информация, поискана със заявление 15.10.2020 г. от Д. Д. Н., поради това, че информацията не е обществена такава по смисъла на ЗДОИ.

Жалба е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп и е в срока по чл. 149 АПК, като съдържа изискуемите реквизити и следва да бъде разгледана по същество. Жалбата е подадена в срока за обжалване, предвид разпоредбата на чл. 140, ал.1 АПК. Тъй като в писмото не е посочен органа и срока за обжалване, последният е двумесечен от съобщаването и изтича на 29.12.2020 г., вторник, работен ден, а съгласно представените доказателства, жалбата е подадена по пощата на 29.12.2020 г.

Доколкото писмото обективира отказ по подадено заявление за достъп до обществена информация, то представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21 АПК – в този см. Определение № 1638 от 08.02.2017 г. по адм. д. № 326/2017 г., V отд. на ВАС, Определение № 8420 от 19.06.2014 г. по адм. д. № 7752/2014 г., V отд. на ВАС, Определение № 11069 от 23.09.2014 г. по адм. д. № 11572/2014 г., V отд. на ВАС и др.

Като извърши служебно дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

По съответствие с процесуалния закон.

Оспореният в настоящото производство отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ, е издаден от компетентен орган – заместник на главния прокурор при ВКП, като компетентността му произтича от представената по делото заповед № РД-04-208/12.06.2020 г., с която главният прокурор на Р.България е определил К. Ф. – заместник на главния прокурор при ВКП да взема решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, създавана и съхранявана от ВКП. Главният прокурор на Р. България, е "задължен субект" по смисъла на чл. 3, ал.1, пр.1-во от ЗДОИ, тъй като съгласно цитираната разпоредба, този закон се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местно самоуправление в Република България. Законът предвижда възможност задълженият субект да упълномощава други лица да издават решения по ЗДОИ, каквото упълномощаване в случая е налице. Поради това, решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 3, ал.1 от ЗДОИ, във вр. с чл.137 ЗСВ, вр. чл.138, т.1 ЗСВ.

Оспореното писмо е издадено в предписаната от закона писмена форма, а съдържанието му съответства на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ. Посочени са правните и фактическите основания за постановения отказ, като са посочени и мотивите, станали основания за органа да откаже да предостави исканата

информация. В този смисъл, решението е мотивирано. Съдържа органа, който го е издал, заявлението по което се постановява отказа, адресата на акта и поисканата информация. Отказът е постановен в срока по чл. 28, ал.1 ЗДОИ, съгласно който заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране.

Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, обославящи отмяна на отказа. Действително не е посочено правното основание за издаването на оспорения акт. Така допуснатото нарушение обаче не е съществено и не опорочава волеизявлението на органа, тъй като са изложени фактическите съображения, които позволяват на съда, а и на жалбоподателя, да разбере фактите за издаването на акта и приложеното от органа правно основание, в съответствие с изложеното по-долу от съда при осъществената преценка за материалната законосъобразност на актовете.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалните правила за това, като не са допуснати съществени процесуални нарушения, мотивиращи отмяната на решението.

По съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Настоящата съдебна инстанция намира също така, че оспореният отказ е постановен и в съответствие с приложимите материално-правни норми и в този смисъл се явяват неоснователни наведените от жалбоподателя доводи за незаконосъобразност. Съгласно чл. 41 от Конституцията на Република България всеки има право да търси, получава и разпространява информация. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. Гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Според дефиницията, съдържаща се в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Чл. 3 от ЗДОИ е озаглавен „задължени субекти“, но е използвана законодателна техника, която ги определя като органи и лица, създаващи или съхраняващи обществена информация. Предмет на заявлението може да бъде обществена информация, като съгласно дефиницията на чл.9 ЗДОИ, обществена е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации. Понятието "обществена информация" следва да бъде тълкувано като данни, сведения или знания за някого или нещо, свързани с обществения /публичния/ живот в страната. Тези сведения, данни и/или знания могат да се съдържат в документи или да са обективирани в други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В закона са разграничени два вида обществена информация - официална и служебна. Официална е онази информация, която се съдържа в актовете на държавни и общински органи,

издавани в изпълнение на техните законово установени правомощия - чл.10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация и по повод дейността на органите и техните администрации - чл.11 от ЗДОИ. Достъпът до официалната информация, която се съдържа в нормативни актове, се осигурява чрез обнародването им, а достъпът до официална информация извън случаите по ал. 1 и 2 на чл. 12 ЗДОИ, е свободен и се осъществява по реда на този закон. Достъпът до служебната информация също е свободен, като съгласно чл. 12, ал.2 ЗДОИ този достъп може да бъде ограничен в конкретно предвидени случаи, а именно, когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации), или когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. Следователно, за да се проведе успешно процедурата по предоставяне на търсената информация от заявителя, заявлението трябва да е адресирано до задължен субект по смисъла на чл. 3 ЗДОИ, информацията да отговаря на дефиницията по чл. 9, ал. 1 от закона и фактически да се намира при административния орган.

В срока по чл. 28 ЗДОИ органът е длъжен да се запознае с искането и прецени дали са визирани в закона условия за предоставяне на търсената информация от заявителя. В чл. 37 ЗДОИ са предвидени основанията за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, като такова основание е налице, когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2, когато е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи.

Съдът приема, че в случая заявлението за достъп до обществена информация съдържа всички необходими реквизити по чл. 25 от ЗДОИ.

Със заявлението, жалбоподателката е поискала от главния прокурор да ѝ предостави достъп до Експертните предложения на прокуратурата за промени в НПК, представени на 14.10.2020 г. от прокурорите С. М. и К. Ф., както и сравнителния правен анализ, цитиран при представянето на посочените в т.1 предложения. Ответникът е отказал като е посочил, че тази информация не е обществена такава. Настоящият съдебен състав приема, че този извод на ответника е правилен. Поисканата информация не е обществена такава, доколкото не осъществява посочената в правната норма цел – да даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Поисканата информация не е свързана със същинската дейност на прокуратурата, а с дейност по изготвяне на предложение за законодателни промени. Същинската дейност на прокуратурата е свързана с разследването на престъпления, повдигането и съответно поддържането на обвинение срещу лице, за което има данни, че е извършило престъплението. Всяка една друга дейност не може да се приеме като същинска такава за дейността на прокуратурата. Поради това поисканата информация не може да попадне в понятието за обществена информация, защото от него не може да се състави мнение за дейността на главния

прокурор на Р. България, чиито правомощия са разписани в чл. 138 ЗСВ. Предложенията за законодателни промени, както и изготвянето на сравнителен анализ във връзка с тези законодателни промени не попада в приложното поле на цитираната норма. Поради това, и доколкото едно от изискванията на чл. 2 ЗДОИ е посканата информация да дава възможност на гражданите да си съставят мнение за работата на главния прокурор, съдът приема, че поисканата от жалбоподателя информация не е обществена.

Освен това, дори да се приеме, че информацията е обществена, то тя ще бъде служебна такава, достъпът до която на основание чл. 13, ал.2, т.1 ЗДОИ следва да бъде ограничен, тъй като поисканата информация няма самостоятелно значение. Дори да се приеме, че се касае за същинска дейност на прокуратурата относно възможността за инициране на законодателни промени, то тези експертни предложения са единствено предложения, и дали ще бъдат облечени в закон, не зависи от волята на прокуратурата, а от законодателния орган НС. Т.е., нито анализа, нито експертните предложения, изготвени в следствие на анализа нямат никакво самостоятелно значение, а биха целяли да бъдат обективирани в изменения в НПК, което пък е акт на законодателния орган.

На последно място, отново дори исканата информация да е обществена такава, то същата относно не следва да бъде предоставена, тъй като не се установява наличие на правен интерес от получаване на търсената информация. Не се установява по делото, заявителята да попада в кръга на лицата, които имат право на контрол и получаване на информация по направени предложения от прокуратурата за законодателни промени. Съгласно приложимата разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ всеки гражданин има право на достъп до обществена информация. Действително, законът не поставя изискване за правен интерес, но той се обуславя от целта на закона - заявителят да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Нормалната житейска логика изисква дейността на задължения субект по някакъв начин да засяга правната сфера на лицето, което търси информация, така че съставеното мнение да му послужи при упражняване на негови права или защита на негови интереси. В противен случай се предпоставя възможност за злоупотреба с правото на достъп до информация и упражняването му се превръща в самоцел. Този извод се основава и на разпоредбата на чл. 41 от Конституцията на Република България, която предвижда, че гражданите имат право на информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България предписва също така правата да се упражняват добросъвестно, като не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други. В случая няма данни за жалбоподателката действително да съществува някакъв специален интерес от търсенето и получаването на информация, описана в заявлението от 15.10.2020 г. По делото не се твърди жалбоподателката да има каквото и да било връзка с дейността на прокуратурата, така че да бъде положително или негативно засегната от направените предложения за законодателни промени.

Предвид изложеното, съдът намира, че жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

На жалбоподателя не се дължат разноски.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такива му се дължат. При определяне на размера му, съдът взе предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като счете, че следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл. 173, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Н. от [населено място], чрез адв. Ал. К. жалба срещу писмо изх. № 3356/29.10.2020 г., издадено от заместник на главния прокурор при ВКП, в което е обективиран отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, поискана от жалбоподателя със заявление вх. № 3356/15.10.2020 г.

ОСЪЖДА Д. Д. Н. от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ НА** заместник на главния прокурор при ВКП сумата от 100,00 лв., направени по делото разноски за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване /чл. 40, ал.3 ЗДОИ/.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: